

SỰ GIÚP ĐỖ CÁC THÁNH ĐỒ TẠI GIÊ-RU-SA-LEM.

Kinh Thánh: 1 Cô-rinh-tô 16:1–12

“1 Về việc góp tiền cho thánh đồ, thì anh em cũng hãy theo như tôi đã định liệu cho các Hội thánh xứ Ga-la-ti. 2 Cứ ngày đầu tuần lễ, mỗi một người trong anh em khá tùy sức mình chắt lót được bao nhiêu thì để dành tại nhà mình, hầu cho khỏi đợi khi tôi đến rồi mới góp. 3 Khi tôi đến, tôi sẽ sai những kẻ mà anh em đã chọn cầm thư tôi đi,ặng đem tiền bố thí của anh em đến thành Giê-ru-sa-lem. 4 Ví bằng việc đáng chính mình tôi phải đi, thì những kẻ ấy sẽ đi với tôi. 5 Vậy, tôi sẽ đến cùng anh em sau khi ghé qua xứ Ma-xê-đoan, vì tôi phải ghé qua xứ Ma-xê-đoan. 6 Có lẽ tôi trú lại nơi anh em, hoặc cũng ở trọn mùa đông tại đó nữa, để anh em đưa tôi đến nơi tôi muốn đi. 7 Lần này tôi chẳng muốn chỉ gặp anh em trong khi ghé qua mà thôi; nếu Chúa cho phép, thì tôi rất mong ở cùng anh em ít lâu. 8 Nhưng tôi sẽ ở lại thành Ê-phê-sô cho đến lễ Ngũ Tuần, 9 vì tại đó có một cái cửa lớn mở toang ra cho công việc tôi, lại có nhiều kẻ đối địch. 10 Nếu Ti-mô-thê đến thăm anh em, hãy giữ cho người khỏi sợ sệt gì trong anh em: vì người cũng làm việc cho Chúa như chính mình tôi vậy. 11 Nên chớ có ai khinh người, hãy đưa người đi về bình an, hầu cho người đến cùng tôi, vì tôi đương đợi người đồng đến với anh em. 12 Còn như anh em chúng ta là A-bô-lô tôi thường cố khuyên người đi với anh em đây mà đến cùng các anh em, nhưng hiện nay người chắc chưa khứng đi; người sẽ đi trong khi có dịp tiện.”

Gợi ý bài học Sau khi dành mười lăm chương đầu để giải quyết những nan đề và thắc mắc của Hội Thánh Cô-rinh-tô, sứ đồ Phao-lô bước vào phần cuối của bức thư. Từ chương 16 trở đi, ông không còn bàn về các vấn đề thần học lớn nữa, nhưng nói đến những việc rất thực tế như việc dâng hiến, kế hoạch thăm viếng và các cộng sự của mình. Thoạt nhìn, nhiều người có thể nghĩ rằng bầu không khí của bức thư thay đổi rất đột ngột. Chương 15 vừa nói về sự phục sinh, chiến thắng sự chết và niềm hy vọng đời đời, nhưng sang chương 16, Phao-lô lại nói đến tiền bạc, lịch trình và các mối quan hệ trong chức vụ. Thật ra, đây chính là điểm rất đặc biệt. Phao-lô đang cho thấy rằng **đức tin về sự phục sinh không chỉ là một chân lý để tin, nhưng phải được thể hiện trong những điều bình thường nhất trong đời sống.** Nếu chương 15 nói về niềm hy vọng đời đời, thì chương 16 cho thấy niềm hy vọng ấy được sống ra như thế nào trong đời sống hằng ngày. Nói cách khác, **điều thuộc linh nhất phải được chứng minh bằng cách sống hằng ngày.**

Để hiểu phần này, chúng ta cần nhìn lại bối cảnh lúc bấy giờ. Thành phố Cô-rinh-tô là một trong những thành phố giàu có và phồn thịnh nhất của Đế quốc La Mã. Nhờ vị trí nằm giữa hai hải cảng lớn, nơi đây trở thành trung tâm thương mại sầm uất. Nhiều tín hữu trong Hội Thánh Cô-rinh-tô trước đây vốn nghèo khó, nhưng nhờ sự phát triển của thành phố mà trở nên khá giả. Trong khi đó, Hội Thánh tại Giê-ru-sa-

lem lại đang rơi vào hoàn cảnh vô cùng khó khăn. Nạn đói, sự nghèo thiếu và những cuộc bắt bớ từ người Do Thái khiến nhiều tín hữu lâm vào cảnh thiếu thốn. Vì vậy, Phao-lô kêu gọi các Hội Thánh dân ngoại, trong đó có Hội Thánh Cô-rinh-tô, quyền góp để giúp đỡ các thánh đồ tại Giê-ru-sa-lem.

Đây không đơn thuần là một cuộc gây quỹ. Trong văn hóa Hy Lạp – La Mã, việc giúp đỡ người khác thường mang tính trao đổi. Người cho luôn mong nhận lại danh tiếng, lợi ích hoặc sự đáp trả tương xứng. Nhưng Phao-lô lại kêu gọi họ giúp những người hoàn toàn không thể đáp trả mình. Đó chính là ân điển. Ông hướng dẫn họ mỗi tuần, vào ngày đầu tiên trong tuần lễ, hãy dành riêng một phần theo thu nhập của mình để chuẩn bị trước (c.2), thay vì đợi đến khi ông đến mới quyền góp. Điều này cho thấy sự dâng hiến không phải là hành động theo cảm xúc nhất thời, nhưng là sự quản lý tài chính có kế hoạch trước mặt Chúa. Điều đáng chú ý là Phao-lô gọi sự dâng hiến ấy là **"ân điển"**. Đó vừa là ân điển mà Hội Thánh Cô-rinh-tô nhận được từ Đức Chúa Trời, vừa là ân điển họ tiếp tục chia sẻ cho người khác. Sau khi đã nhận được của cải thuộc linh từ Hội Thánh Giê-ru-sa-lem qua Phúc Âm, giờ đây các Hội Thánh dân ngoại đáp lại bằng sự chia sẻ vật chất. Qua đó, các Hội Thánh được hiệp một trong tình yêu của Đấng Christ.

Phao-lô cũng rất cẩn thận trong việc quản lý tiền dâng hiến. Ông yêu cầu Hội Thánh chọn những người đáng tin cậy để mang số tiền ấy đến Giê-ru-sa-lem, còn ông sẽ viết thư giới thiệu cho họ (c.3–4). Điều này cho thấy sự minh bạch và trách nhiệm luôn phải đi cùng với việc quản lý tài chính trong Hội Thánh.

Tiếp theo, Phao-lô chia sẻ kế hoạch thăm Hội Thánh Cô-rinh-tô. Ông dự định sẽ đi qua Ma-xê-đoan rồi mới đến Cô-rinh-tô. Tuy nhiên, ông không khẳng định chắc chắn, mà nói: "Nếu Chúa cho phép..." Một câu nói rất ngắn, nhưng bày tỏ tấm lòng hết sức khiêm nhường. Mặc dù là sứ đồ của Chúa, người thành lập nhiều Hội Thánh và được Đức Chúa Trời sử dụng cách mạnh mẽ, Phao-lô vẫn ý thức rằng tương lai của mình hoàn toàn nằm trong tay Đức Chúa Trời. Ông lập kế hoạch, nhưng không đặt niềm tin nơi kế hoạch. Ông tin cậy Đấng đang dẫn dắt kế hoạch. Điều này cũng nhắc chúng ta rằng người tin Chúa không sống một cách tùy tiện, nhưng cũng không cho rằng mọi việc đều phải diễn ra đúng như ý mình. Chúng ta lập kế hoạch, nhưng luôn sẵn sàng để Chúa thay đổi kế hoạch ấy nếu đó là ý muốn tốt lành của Ngài.

Phao-lô cũng giải thích vì sao ông vẫn ở lại Ê-phê-sô: vì tại đó có một cái cửa lớn mở toang ra cho công việc tôi, lại có nhiều kẻ đối địch." (c.9) Thông thường, chúng ta nghĩ rằng nếu Chúa mở đường thì mọi việc sẽ thuận lợi. Nhưng Phao-lô lại nhìn khác. Đối với ông, nơi nào có nhiều cơ hội cho Phúc Âm thì nơi đó cũng thường có nhiều sự chống đối nhất. Sự chống đối không phải lúc nào cũng là dấu hiệu Chúa không dẫn dắt. Nhiều khi, đó lại là dấu hiệu cho thấy Đức Chúa Trời đang hành động mạnh mẽ.

Cuối cùng, Phao-lô nhắc đến hai người cộng sự của mình là Ti-mô-thê và A-bô-lô.

Ti-mô-thê còn trẻ và có phần rụt rè. Vì biết điều đó, Phao-lô căn dặn Hội Thánh: "hãy giữ cho người khỏi sợ sệt gì trong anh em" Ông không muốn Hội Thánh đánh giá Ti-mô-thê qua tuổi tác hay kinh nghiệm, nhưng hãy nhìn vào điều quan trọng nhất: " người cũng làm việc cho Chúa như chính mình tôi vậy.."

Ngược lại, A-bô-lô là người rất được yêu mến tại Cô-rinh-tô. Nhiều người muốn ông đến ngay. Tuy nhiên, dù Phao-lô khuyên, A-bô-lô vẫn chưa thấy thích hợp để đi. Điều đáng quý là Phao-lô không ép buộc ông. Giữa các đầy tớ Chúa không có sự tranh giành quyền lực hay áp đặt lẫn nhau. Mỗi người đều tôn trọng sự dẫn dắt của Đức Chúa Trời trong đời sống và chức vụ của người khác. Điều đó phản ánh sự trưởng thành thuộc linh và tinh thần hiệp một trong thân thể Đấng Christ.

Kết luận: Qua phần cuối của thư I Cô-rinh-tô, Phao-lô cho chúng ta thấy rằng **đức tin không chỉ được bày tỏ trong những chân lý lớn lao như sự phục sinh, mà còn được thể hiện qua cách chúng ta sử dụng tiền bạc, lập kế hoạch, đối diện với nghịch cảnh và cư xử với anh em trong Hội Thánh.** Người thật sự tin vào sự phục sinh sẽ biết dâng hiến cách có trách nhiệm, sống dưới sự tể trị của Đức Chúa Trời, không nản lòng trước sự chống đối và biết trân trọng những người cùng hầu việc Chúa. Đó chính là đời sống mà Phúc Âm được bày tỏ giữa những công việc rất bình thường của mỗi ngày.

Câu hỏi áp dụng bài học:

1. Tôi đang nhìn tiền bạc và những gì mình sở hữu là "của tôi" hay là những điều Đức Chúa Trời giao cho tôi quản lý?
2. Khi lập kế hoạch hay dự định, tôi có sẵn lòng nói như Phao-lô: **"Nếu Chúa cho phép"**, và tin cậy sự dẫn dắt của Đức Chúa Trời hơn ý riêng mình không?
3. Tôi đang đối xử với anh chị em dựa trên khả năng, tuổi tác, kinh nghiệm và địa vị của họ, hay tôi biết trân trọng mọi người vì họ đang trung tín hầu việc Chúa?